

Arrest

nr. 287 604 van 17 april 2023
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat G. VAEREWYCK
Antwerpsesteenweg 165/2
9100 SINT-NIKLAAS

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IV^{de} KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 12 april 2022 heeft ingediend tegen de beslissing van de adjunct-commissaris van 31 maart 2022.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 27 januari 2023 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 20 maart 2023.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken D. DE BRUYN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. DUCHEZ, die *loco* advocaat G. VAEREWYCK verschijnt voor verzoeker, en van attaché L. DECROOS, die verschijnt voor verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

Verzoeker, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, komt volgens zijn verklaringen op 1 september 2020 België binnen zonder enig identiteitsdocument en verzoekt op 17 september 2020 om internationale bescherming. Op 31 maart 2022 beslist de adjunct-commissaris tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit is de thans bestreden beslissing, die op dezelfde dag aan verzoeker aangetekend wordt verzonden.

Deze beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten en u bent afkomstig uit het dorp Akhonzada (district Nirkh, provincie Maidan-Wardak) waar u uw hele leven gewoond heeft. U bent gehuwd met een dame

genaamd H. K. (...) en samen hebben jullie vijf zonen en één dochter. Uw moeder en uw broer N. A. (...) woonden bij jullie in. U liep school tot en met de zesde graad en u volgde tegelijkertijd ook religieuze lessen. Qua werk deed u aan landbouw op uw eigen velden en brak u stenen. Daarnaast baatte u sinds 6 à 7 jaar uw eigen winkel uit in de bazaar van Khan Jan Khel. Samen met uw broer verkocht u waren als bloem, rijst en kookolie. De taliban kwam er jaarlijks langs voor de inning van belastingen (ushr en zakat).

Verder was de taliban aanwezig in uw dorp en hielden zij het onder hun controle. Zij droegen zowel u als andere dorpelingen op om op dagelijkse basis eten naar hen te brengen in de moskee. Dat was bestemd voor hun gewonden in het naburige district Jalrez. Aangezien u en uw broer steeds in de weer waren in uw winkel, waren jullie niet thuis en werd er geen eten bezorgd vanuit jullie hoek. Dat laatste veroorzaakte afgunst bij uw mededorpelingen en zorgde ervoor dat de taliban jullie beschuldigde van spionage door jullie gebrek aan samenwerking.

Om die reden werd u in de lente van 1398 (Greg. kal.: 2019) geblinddoekt vanuit uw huis ontvoerd door twee talibs op motorfietsen. U werd naar een onbekende plaats gebracht, opgesloten en geslagen. Men vroeg u welke zaken u verklikt had doch u hield vol dat u onschuldig was. Na twee nachten gevangenschap werd u vrijgelaten dankzij de bemiddeling van drie dorpsoudsten. Deze hadden namelijk een ontmoeting gehad met de talibanleiders waar de oudsten hen waarborgden dat u geen spion was en toen tevens een brief aan hen overhandigden. Na uw vrijlating hervatte u uw dagelijkse leven zoals voordien. U bleef weliswaar beschuldigd worden van spionage bij monde van de taliban.

Zo'n drie maanden na uw vrijlating kwamen enkele talibs om het leven door een droneaanval van de overheid of de Amerikanen. Dit incident vond plaats in de woestijn nabij het dorp Jawqol op de weg naar Maidan. Er deden toen geruchten de ronde dat u en uw broer achter deze aanval zaten. Vier dagen na de begrafenis van de strijders in kwestie, bezocht de taliban uw winkel en zeiden zij tegen uw broer dat u zichzelf moest gaan presenteren bij hen omdat u een spion was, ook ontvoerden zij toen uw broer. U bevond zich op dat moment niet in de winkel want u was toen op ziekenbezoek bij uw schoonvader in Karim Dad. 's Anderendaags schoot de taliban uw broer dood. Uw familie besloot dat het beter was dat u het land zou verlaten en uw schoonvader regelde daartoe uw reis en betaalde hiervoor ongeveer 8000 dollar. Uw moeder en uw vrouw gingen na het nieuw over uw broers dood onmiddellijk terug naar huis. Uzelf verbleef na uw broers dood nog twee dagen in het huis van uw schoonvader; op de derde avond vatte u uw vertrek aan.

Via Nimroz stak u de grens over en reisde u verder naar Iran, Turkije, Griekenland, Macedonië, Servië, Bosnië, Kroatië, Slovenië, Italië, Frankrijk en België waar u na 11 à 13 maanden aankwam op 1 september 2020. Op 17 september 2020 deed u bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) een verzoek om internationale bescherming.

Op het moment dat u uit uw schoonvaders dorp vertrok, gingen uw moeder, vrouw en kinderen terug naar uw gewoonlijke huis. Sedertdien worden zij lastiggevallen door de taliban: zij vragen waar u bent, bestempelen u als spion en zeggen dat uw zoon voor hen moet werken.

Mocht u terugkeren naar Afghanistan vreest u te worden gedood door de taliban.

Ter staving van uw verklaringen legde u tijdens het persoonlijk onderhoud de volgende documenten neer: uw originele taskara, foto's van uw verwondingen, van uw gedode broer en van uw winkel, een kopie van een bedevaartsaanvraag voor u en uw moeder, en tot slot een afsprakenformulier voor kinesitherapie in België.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Er dient te worden vastgesteld dat u doorheen uw verklaringen geen gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie van Genève of een reëel risico op het lijden van ernstige schade aannemelijk heeft weten te maken. De reden hiervoor is dat er geen geloof kan worden gehecht aan uw problemen met de taliban.

Om te beginnen kon u geen duidelijkheid scheppen over het motief waarom de taliban u viseerde. U verklaart dat, telkens zij om eten kwamen vragen, u en uw broer niet thuis waren; door dit gebrek aan samenwerking zou de taliban u beschuldigd hebben van spionage (CGVS p.14). Uw redenering loopt echter mank. Zo valt het niet te begrijpen hoe er uit het loutere feit dat er vanuit uw huishouden geen eten werd geschonken werd geconcludeerd dat u een spion was. Een gebrek aan samenwerking en spionage zijn vooreerst al twee verschillende en van elkaar te onderscheiden zaken, temeer daar men van een spion logischerwijze kan veronderstellen dat die wél meewerkt met de taliban zodoende informatie te kunnen inwinnen en de verdenking niet op hem te laten vallen. Bovendien baatte u sinds 4 à 5 jaar voor uw vertrek uw winkel uit en ging u daar dagelijks te voet naar toe (CGVS p.10-11), iets wat de taliban – die de controle had over uw dorp en de bazaar (CGVS p.15) – ongetwijfeld moet hebben geweten, én u hield er daarbuiten geen andere bezigheden op na (CGVS p.13), waardoor nog moeilijker kan worden ingezien dat zij uw afwezigheid in verband zouden brengen met spionage. Dit alles terzijde, stelt het CGVS vast dat uw verklaringen over deze verzoeken om eten niet consistent zijn. Bij de DVZ verklaarde u dat u en uw broer geen eten, drank en andere benodigdheden gaven aan de taliban wanneer zij daarom vroegen (CGVS-vragenlijst, ingevuld op de DVZ, vraag 3.5). U tijdens het persoonlijk onderhoud op het CGVS gevraagd hoe vaak u eten naar de moskee bracht voor de taliban, antwoordde u daarentegen dat u dat niet kunt tellen en dat u dat deed telkens wanneer de dorpingen verkondigden dat de taliban zich daar bevond (CGVS p.16). Daarnaast beweerde u dat u vijfmaal daags de moskee van uw dorp Akhonzada bezocht (CGVS p.13). Indien u, zoals u nu zelf zegt, telkens eten ging bezorgen aan de taliban wanneer zij in de moskee waren en u daarbovenop sowieso al vijf keer per dag deze moskee aandeed (mogelijkheden genoeg dus om aan hun eisen tegemoet te komen), houdt het al helemaal geen steek meer dat de groepering u verweet niet met hen samen te werken.

Het CGVS stelt verder vast dat er evenmin in slaagt om uw vermeende ontvoering op een geloofwaardige wijze voor te stellen. Gepeild naar de eerste keer wanneer u beschuldigd werd van spionage, beaamde u dat dat in het jaar van uw vertrek uit Afghanistan gebeurde (CGVS p.17). U vervolgens gevraagd hoeveel tijd er inbegrepen zat tussen deze eerste beschuldiging en uw ontvoering, beweerde u dan weer dat dat kwestie van jaren was, “misschien 6 jaar, 7 jaar” (CGVS p.18). Dat uw verklaringen hieromtrent danig uiteen lopen is reeds behoorlijk opmerkelijk, overigens kan niet worden ingezien dat een groepering als de taliban er ettelijke jaren zou over doen om tot actie over te gaan wanneer zij iemand betichten van spionage, voor zover geloofwaardig. Eveneens opmerkelijk is dat u niets weet te vertellen over de locatie, het dorp of de streek waar u zou zijn vastgehouden (CGVS p.18-19) gelet op uw verklaring als zouden er drie dorpsouders na uw ontvoering de talibanleiders hebben geraadpleegd om te vragen waar u zich bevond (CGVS p.20). Men kan dan ook verwachten dat deze ouders uw locatie aan uw familie (en nadien aan u) moeten hebben meegedeeld. U getuigde voorts dat de taliban u gedurende uw twee dagen durende opsluiting geslagen had (CGVS p.14). Hierop doorgevraagd, beweerde u dat zij u toen met behulp van kabels één keer sloegen (CGVS p.19). Dit komt echter niet overeen met uw nadere beschrijvingen hierover, zijnde dat u volledig blauw stond (CGVS p.19) en u toen bijna doodgeslagen werd (CGVS p.23), en evenmin met uw uitleg bij de Dienst Vreemdelingenzaken als zou u meermaals hardhandig slaag hebben gekregen (zie CGVS-vragenlijst, ingevuld op de DVZ, vraag 3.5). U verklaarde bij de DVZ tevens dat, twee dagen na uw ontvoering, de dorpsoudste langskwam en u op zijn garantie werd vrijgelaten (zie CGVS-vragenlijst, ingevuld op de DVZ, vraag 3.5), hetgeen op zijn beurt dan weer klemmt met wat u ten overstaan van het CGVS aangaf, zijnde dat er drie dorpsoudsten (en niet slechts één) voor u bemiddelden en dat zij een ontmoeting hadden op een plek die u onbekend is (CGVS p.20). Geconfronteerd met uw afwijkende initiële verklaring, kwam u niet verder dan te stellen dat u dat niet gezegd hebt, waardoor deze tegenstrijdigheid echter nog steeds overeind blijft.

Ook over het vervolg van uw verhaal zijn uw verklaringen op zijn minst bevreemdend te noemen. Zo stelde u tijdens uw vrije relaas dat er talibs gedood werden in een bombardement, waarop u zich diende te gaan presenteren bij de taliban; uiteindelijk werd uw broer door hen vermoord (CGVS p.14). Over dit bombardement had u slechts weinig te vertellen. Hoeveel personen er precies omkwamen, kon u niet aangeven, u schipperde tussen “misschien 3, 4 of 5” maar het zouden alleszins de grote leiders geweest zijn. Wie dan deze belangrijke (en logischerwijs alom bekende) personen waren, had u echter het raden naar (CGVS p.22). Wel kon u specifiek duiden dat de bom in kwestie vanuit een drone gedropt werd; u gevraagd wie daar dan verantwoordelijk voor was, luidde uw antwoord “de overheid, de Amerikanen”. Verder gepeild welke van de twee u nu bedoelde, stelde u zich luidop de vraag hoe u dat kon weten en

besloot u dat niemand buiten de Amerikanen vliegtuigen bezit (CGVS p.22-23). Het mag verbazen dat uw kennis over het bombardement, dat in wezen de kern van uw asielaanvraag beslaat, zo beperkt is. Per slot van rekening kan worden verondersteld dat u hier navraag naar doet, zo deze informatie überhaupt al niet circuleerde in uw dorp. Er waren zich immers al geruchten aan het verspreiden dat u achter die aanval zou zitten, zo verklaarde u (CGVS p.14). Dit alles terzijde lijkt het verder maar twijfelachtig dat uitgerekend u en uw broer dergelijke beschuldiging naar het hoofd geslingerd kregen. Immers zou dit bombardement plaatsgevonden hebben nabij het dorp Jawqol, hetgeen volgens uw verklaringen op maar liefst 2,5 uur wandelafstand ligt van uw eigen dorp (CGVS p.22), en daarbij moeten er in de bazaar waar uw winkel lag talloze andere winkeliers en bezoekers geweest zijn op wie de pijlen konden gericht zijn. Bovendien zou(den) de dorpsoudere(n) drie maanden eerder hebben verzekerd aan de taliban dat u zeker geen spion was en zouden zij u zelfs hebben vrijgelaten. Daaruit volgt dat de taliban de garantie van de dorpsoudere(n) toch moet hebben beaamd, waardoor het des te onwaarschijnlijker lijkt dat net u zou worden aangeduid als verantwoordelijke van het bombardement.

En indien dit al werkelijk het geval was – u zou hier ditmaal van op de hoogte gesteld zijn door uw buurman die u via de telefoon vertelde dat de taliban heel kwaad was en uw broer had meegenomen uit uw winkel (CGVS p.23) – lijkt het bijzonder ongerijmd dat u dacht dat er niets zou gebeuren met uw broer en men hem uiteindelijk zou laten gaan (CGVS p.23). Steunend op die laatste gedachtegang kan trouwens ook worden afgevraagd waarom u genoodzaakt was zich te verbergen in het huis van uw schoonouders, zoals u zelf verklaarde (CGVS p.23). Het komt voorts bedenkelijk over dat u uw (zieke) schoonvader reeds binnen de twee dagen het riant bedrag van 8000 dollar bijeen kon krijgen ter bekostiging van uw reis uit het land. U gevraagd hoe hij daar zo snel in slaagde, ontweek u de vraag en kwam u dan ook niet verder dan te stellen dat hij gewoon wilde dat u Afghanistan verliet, hetgeen echter geen enkele uitleg biedt. Verder is het eigenaardig dat uw moeder en uw vrouw na het nieuws over uw broers dood “zo snel als ze konden” terugkeerden naar uw huis terwijl u nog twee dagen in het huis van uw schoonouders verbleef in Karim Dad (CGVS p.24). Mocht de taliban werkelijk kort daarvoor uw broer vermoord hebben en op zoek zijn naar u, lijkt het geheel niet te vatten dat u uw moeder en vrouw op eigen houtje zou laten terugkeren naar uw dorp waar zij mogelijks vervolging konden trotseren, hetzij onderweg, hetzij eens terug thuisgekomen. Er kan niet worden ingezien waarom zij niet eveneens bij uw schoonvader konden zijn gebleven. Op eenzelfde manier verbaast het dat uw vrouw, uw moeder en uw kinderen tot op heden alleen in uw dorp verblijven, niet in het bijzijn van een ander mannelijk familielid (CGVS p.8-9). Niet alleen lijkt dit vrijwel ondenkbaar in een rurale Pashtunse gemeenschap, ook komt het bijzonder weinig geloofwaardig over dat u hen in dergelijke, risicovolle positie zou laten. Evenmin geloofwaardig zijn uw beschrijvingen van het optreden van de taliban sinds uw vertrek. Het kan hoegenaamd niet overtuigen dat zij uw zoon thans blijven aanmanen om voor hen te werken en een zelfmoordaanslag uit te voeren, wetende dat zij u nog steeds als spion zouden bestempelen t.a.v. uw gezinsleden (CGVS p.26-27). Dat de taliban de zoon van een vermeende, voortvluchtige spion als een betrouwbare rekrutee zou beschouwen en dergelijke taken toebedelen, lijkt quasi ondenkbaar.

De som van bovenstaande vaststellingen maakt dat de vluchtelingenstatus u niet kan worden toegekend.

Evenmin heeft u elementen aangebracht waaruit zou kunnen blijken dat de machtsovername door de taliban impact heeft op uw nood aan internationale bescherming. Het CGVS is er zich van bewust dat uw persoonlijk onderhoud plaatsvond d.d. 17 juni 2021 en dus voordat de Taliban in augustus 2021 de macht overgenomen heeft. Echter, indien de machtsgreep van de taliban tot gevolg heeft dat uw individuele situatie dermate gewijzigd is dat u hierdoor een nood aan internationale bescherming heeft, kan er redelijkerwijze van u verwacht worden dat u zelf zo spoedig mogelijk de relevante elementen ter staving hiervan zou overmaken aan het CGVS (zie art. 48/6, § 1 Vw. en art. 17, § 3 KB CGVS). Daar u geen dergelijke concrete elementen heeft aangebracht, kan het CGVS er redelijkerwijze van uitgaan dat het gegeven dat de taliban nu aan de macht is geen concrete impact heeft op uw persoonlijke situatie.

De door u neergelegde documenten kunnen voorgaande appreciatie niet ombuigen. Uw taskara ondersteunt louter uw verklaringen omtrent uw nationaliteit en identiteit. Dit zijn zaken die niet ter discussie staan in onderhavige beslissing. De bedevaartsaanvraag toont louter aan dat u en uw moeder zinnens waren om de Hadj te doen en hiervoor toestemming verzochten bij het betreffende ministerie, ook dit is een element dat niet ter zake doet. Ook het feit dat u een winkel uitbaatte in Afghanistan wordt op zich niet betwist. Wat de foto's van uw vermeende verwondingen betreft, dient te worden benadrukt dat foto's eender waar, eender wanneer en in eender welke omstandigheden kunnen genomen zijn, of zelfs bewerkt of geënsceeneerd zijn. Zij hebben bijgevolg enkel een bevestigende waarde indien zij gepaard gaan met geloofwaardige en aannemelijke verklaringen, hetgeen in casu niet het geval is gebleken. Het afsprakenformulier voor kinesitherapie toont louter aan dat u dergelijke behandeling volgt in België, niets

meer en niets minder. Ten slotte bieden ook de foto's waarop volgens u het lijk van uw broer te zien zou zijn geen tegengewicht voor de vele ongeloofwaardige elementen doorheen uw verklaringen. U kunt immers geenszins aantonen dat de persoon die op deze foto's te zien is uw broer betreft en zelfs al zou dit het geval zijn, dan nog kunt u hiermee niet bewijzen wat de oorzaak van diens overlijden is.

Naast de toekenning van de vluchtelingenstatus kan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus, maar ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico loopt een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt de EASO Country Guidance: Afghanistan van november 2021 (beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/Country_Guidance_Afghanistan_2021.pdf) in rekening genomen.

In de EASO Guidance Note wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet zijn van willekeurig geweld. In de EASO Guidance Note wordt er op gewezen dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is; (v) het aantal burgerslachtoffers; (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten; en (vii) verdere impact van het geweld.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Er wordt ook met andere indicatoren rekening gehouden, enerzijds bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar anderzijds, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen, ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst.

Zowel uit de analyse van de situatie als uit de EASO Guidance Note blijkt dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan voor 15 augustus 2021 regionaal erg verschillend waren. Deze sterke regionale verschillen typeerden het conflict in Afghanistan. In sommige provincies was er sprake van een open strijd waardoor er voor die regio's slechts minimale individuele elementen vereist waren om aan te tonen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de betrokken provincie aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. In andere Afghaanse provincies was de omvang en de intensiteit van het geweld beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevochten werd, waardoor er voor die regio's niet kon gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld dermate hoog was dat er zwaarwegende gronden bestonden om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar het betrokken gebied aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, tenzij de verzoeker aannemelijk maakte dat er in zijn hoofde persoonlijke omstandigheden bestonden die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhoogden (HvJ, 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, nr. C-465/07, § 39). Tot slot waren er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag was dat in het algemeen kon gesteld worden dat er geen reëel risico bestond voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvond in de provincie.

In de loop van 2021 is de situatie in Afghanistan drastisch gewijzigd. In het kader van het Doha-vredesakkoord van 29 februari 2020 tussen de taliban en de Verenigde Staten kondigde deze laatste aan dat ze tegen 1 mei 2021 haar troepen uit Afghanistan zou terugtrekken. Deze datum werd niet gehaald, maar in april 2021 kondigde President Biden aan dat de effectieve terugtrekking rond zou zijn op 11 september 2021. Het voorjaar van 2021 werd gekenmerkt door het geleidelijke vertrek van de internationale troepen en, vanaf mei 2021, een grootschalig offensief van de taliban. Initieel richtte de

taliban zich voornamelijk op landelijke gebieden in het noorden van het land, waar de weerstand tegen hen steeds het sterkst is geweest, maar al spoedig werden ook districten in andere delen van het land ingenomen. Vele gebieden werden overgedragen aan de taliban d.m.v. onderhandelingen en nadat strijdkrachten van de toenmalige overheid hun checkpoints en kazernes hadden verlaten en/of overgedragen aan de oprukkende taliban. In de loop van juni versnelde de taliban haar offensief en tegen het einde van de maand controleerde ze om en bij de 160 districten. In juli 2021 zette de taliban haar opmars verder, nam ze een serie strategische grensposten over en vanaf augustus 2021 richtte de taliban zich op de grote steden. Op 6 augustus was Zaranj (Nimroz) de eerste provinciehoofdplaats die in handen van de taliban viel en dit na onderhandelingen met lokale leiders. In de volgende dagen kwamen ook andere grote steden als Kunduz (8 augustus), Pul-i Khomri (10 augustus), Ghazni, Herat (12 augustus), Kandahar, Laskar Gah (13 augustus) en Mazar-i Sharif (14 augustus) onder controle van de taliban. Nadat ook Jalalabad in de ochtend van 15 augustus na onderhandelingen werd overgenomen, reden later die dag talibanstrijders ook de hoofdstad Kabul binnen zonder er verzet aan te treffen. Panjshir, de enige provincie die op de avond van 15 augustus nog niet in handen van de taliban was, werd volgens de taliban op 6 september ingenomen. De leider van de verzetsstrijders rapporteerde dat er nog steeds werd gevochten in de provincie.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie EASO Afghanistan Security Situation van juni 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_06_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation.pdf, EASO Afghanistan Security Situation Update van september 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_09_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation_update.pdf en EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf) blijkt dat de veiligheidssituatie sinds augustus 2021 sterk gewijzigd is.

Het einde van de strijd tussen de vroegere overheid en de taliban gaat gepaard met een sterke afname van het conflict-gerelateerd geweld en met een sterke daling van het aantal burgerslachtoffers.

Waar voor de machtsovername door de taliban een belangrijk deel van het geweld in Afghanistan te wijten was aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en ISKP anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als dusdanig als actor aanwezig zijn. Het verdwijnen van een belangrijke actor uit het conflict draagt mee bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Sinds de machtsovername van de taliban is het niveau van willekeurig geweld in Afghanistan sterk gedaald. Het geweld dat actueel nog plaatsvindt, is voornamelijk doelgericht van aard, waarbij enerzijds sprake is van acties van de taliban tegen onder andere voormalige veiligheids- en overheidsmedewerkers, journalisten en aanhangers van ISKP en anderzijds van aanslagen door ISKP, vnl. tegen leden van de taliban. Hoewel het aantal incidenten en de graad van geweld in het algemeen aanzienlijk is afgenomen, is er een toename van incidenten die worden toegeschreven aan ISKP. In haar gerichte aanslagen tegen de taliban gebruikt ISKP dezelfde tactieken die eerder werden gebruikt door de taliban, zoals bembommen, magnetische bommen en targeted killings. Hoewel veel van deze acties en aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn. Afghanistan werd sinds de machtsovername getroffen door enkele grote aanslagen die de sjiitische minderheid viseerden en die werden opgeëist door ISKP. ISKP, dat een 4000-tal militanten zou tellen, is aanwezig in quasi heel Afghanistan, maar heeft een sterkere aanwezigheid in het oosten, het noorden en in Kabul. De aanwezigheid van ISKP in deze gebieden is echter niet van die aard dat er kan gesteld worden dat ze de controle hebben over het grondgebied. De taliban voerden raids uit op schuilplaatsen waar ISKP-leden zich bevonden en voerden hierbij arrestaties uit. De taliban voerden verder gerichte aanvallen en targeted killings uit op vermeende ISKP-leden. Hierbij moet worden opgemerkt dat deze acties doelgericht van aard waren en slechts in beperkte mate burgerslachtoffers veroorzaakten. Daarnaast was er ook sprake van de vrijwillige overgave door ISKP-leden en werd er hierbij vaak bemiddeld door tribale ouderen.

De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

In de maanden voorafgaand aan de machtsovername door de taliban was er sprake van een sterke toename van het aantal intern ontheemden. Deze waren afkomstig uit quasi elke provincie van

Afghanistan. Op 6 november 2021 rapporteerde UNHCR dat er in 2021 zo'n 681 300 nieuwe intern ontheemden waren in Afghanistan. UNOCHA rapporteerde dat er ongeveer 336 000 intern ontheemden waren in de periode tussen 1 juni en 22 augustus 2021. Na de machtsovername en het einde van het conflict is er een significante daling in het aantal intern ontheemden. Zo werden er voor de periode tussen 4 augustus en 18 oktober 2021 zo'n 22 000 intern ontheemden gerapporteerd. Het merendeel van deze intern ontheemden zijn vrouwen en kinderen. Bovendien schatte UNHCR in november 2021 dat er sinds september 2021 zo'n 169 000 intern ontheemden zijn teruggekeerd naar hun regio gelet op de stabielere veiligheidssituatie.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat er in Afghanistan een sterke daling is van het geweld. Er is een significante daling van het willekeurig geweld in geheel Afghanistan, en de incidenten die zich wel nog voordoen zijn hoofdzakelijk doelgericht van aard. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en houdt onder andere rekening met het sterk afgenomen aantal incidenten en burgerslachtoffers, de typologie van het geweld, het beperkt aantal conflict-gerelateerde incidenten en de beperkte intensiteit van deze incidenten, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal, de impact van dit geweld op het leven van de burgers en de vaststelling dat veel burgers terugkeren naar hun regio van herkomst. Na grondige analyse van de beschikbare informatie is de Commissaris-generaal tot de conclusie gekomen dat er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Er mag vanuit gegaan worden dat indien er actueel situaties zouden zijn die van die aard zouden zijn dat een burger louter omwille van zijn aanwezigheid in het land een risico op ernstige schade zou lopen in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, zoals situaties van open combat of van hevige of voortdurende gevechten, er informatie of minstens indicaties zouden zijn in die richting.

U bracht zelf geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt. U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Nirkh (provincie Maidan-Wardak). Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Het CGVS betwist noch ontkent dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in Afghanistan voor een deel van de bevolking zeer slecht kunnen zijn, doch benadrukt evenwel dat, naar analogie met de rechtspraak van het Hof van Justitie en het EHRM, een algemene preciaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt.

Uit de rechtspraak van het Hof van Justitie volgt dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden richtlijn 2011/95/EU), waarvan artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet de omzetting in Belgisch recht vormt, in wezen overeenstemt met artikel 3 van het EVRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, C-465/07, § 28). Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat socio-economische of humanitaire situaties in welbepaalde omstandigheden aanleiding kunnen geven tot een schending van het non-refoulementbeginsel, zoals begrepen onder artikel 3 van het EVRM. Het EHRM maakt hierbij evenwel een onderscheid tussen socioeconomische omstandigheden of een humanitaire situatie die wordt veroorzaakt door actoren, enerzijds, of door objectieve factoren, anderzijds (EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, § 278-281).

Waar preciaire leefomstandigheden worden veroorzaakt door objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen als gevolg van een gebrek aan overheidsmiddelen al dan niet in combinatie met natuurlijk voorkomende fenomenen (bijvoorbeeld een medische aandoening of droogte), hanteert het EHRM een hoge drempel en oordeelt het dat enkel "in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn", een schending van artikel 3 van het EVRM kan worden aangenomen (EHRM 27 mei 2008, nr. 26565/05, N. v. Verenigd Koninkrijk, §§ 42-45; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, § 75 en § 92).

Wanneer precare leefomstandigheden het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) kan enkel een schending van artikel 3 van het EVRM worden aangenomen wanneer er een reëel risico bestaat dat de verzoeker bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Deze situatie is echter uiterst uitzonderlijk, en het Europees Hof heeft slechts in twee gevallen besloten tot een schending van artikel 3 EVRM om deze reden, met name in de zaak M.S.S. en in de zaak Sufi en Elmi (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. / België en Griekenland, §§ 249-254 ; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, §§ 282-283; RvV 5 mei 2021, nr. 253 997). In latere rechtspraak benadrukte het EHRM het uitzonderlijke karakter van deze rechtspraak (EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, §§ 9091).

Zulke situatie valt, gelet op de rechtspraak van het Hof van Justitie, evenwel niet noodzakelijk onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Het Hof van Justitie heeft immers reeds verduidelijkt dat artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 EVRM zoals wordt uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet staat immers niet op zichzelf, maar moet worden gelezen samen met artikel 48/5 van de dezelfde wet, waarin wordt gesteld dat ernstige schade in de zin van artikel 48/4 kan uitgaan van of veroorzaakt worden door: "a) de Staat; b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) nietoverheidsactoren". Zo stelt het Hof van Justitie in dit verband dat "In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidsstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt(...) Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden ertegen verzet dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd." (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40). Het CGVS meent, naar analogie met de rechtspraak van het Hof, dat een algemene precare socioeconomische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet kan vallen.

Verder blijkt uit een analyse van de beschikbare informatie geenszins dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan in hoofdzaak wordt veroorzaakt door gedragingen van actoren, zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet. Uit de beschikbare informatie (zie EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf, UN Secretary General, The situation in Afghanistan and its implications for international peace and security van januari 2022, beschikbaar op https://unama.unmissions.org/sites/default/files/sq_report_on_afghanistan_january_2022.pdf) blijkt dat er een aantal oorzaken zijn van de actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan. Enerzijds was er vlak na de machtsovername door de taliban een tijdelijke onderbreking van de internationale hulp en een verstoring van de handel en het banksysteem. Dit resulteerde in een hyperinflatie en een inkrimping van de economie als gevolg van een tekort aan cash. Daarnaast zorgde de aanhoudende droogte voor voedselonzekerheid en ondervoeding. Daar tegenover staat dat de humanitaire hulp in het land minder belemmeringen ondervond omwille van een drastische afname van het willekeurig geweld.

Er kan niet gesteld worden dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan te wijten is aan gedragingen van actoren, laat staan een opzettelijk handelen of nalaten van actoren. Veeleer blijkt de socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het resultaat van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren.

Uit dit alles dient dan ook te worden besloten dat u de status van subsidiaire bescherming niet kan worden toegekend.

Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Het verzoekschrift

In wat zich aandient als een enig middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 48/3 en 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet).

Het middel is als volgt onderbouwd:

2° Formele ongeldigheid van de bestreden beslissing:

Uit de aan verzoeker ter kennis gebrachte beslissing kan op geen enkele wijze worden afgeleid of na gegaan of deze beslissing wel werd genomen door een bevoegd persoon.

De kennisgeving vermeldt louter 'De gemachtigde ambtenaar'.

De bestreden beslissing zelfs vermeldt zelfs niet door wie ze werd genomen, noch werd enige stempel of handtekening op aangebracht.

Het is op heden volstrekt onduidelijk door wie de bestreden beslissing werd genomen, noch of de ongekende persoon daartoe voldoende gemachtigd is, minstens is zulks niet na te gaan in de bestreden beslissing.

Het mag duidelijk zijn dat er vanzelfsprekend geen beslissing kan worden genomen door een ongekende of niet gemachtigde persoon.

3° Omtrent het motief waarom de taliban verzoeker viseerder:

Verzoeker kan zich bij lezing van de bestreden beslissing niet van de indruk ontdoen dat er begripsverwarring is ontstaan ingevolge het vertalen en mogelijks de gebreke connotatieverschillen in hoofde van verzoeker omtrent 'Spionage'.

Waar verzoeker stelt dat de taliban hem zag als Spion, dient gelet op zijn verklaringen eerder te worden gesteld dat verzoeker zich niet steeds volledig naar de wensen van de taliban heeft geschikt waardoor het tot aanvaringen kwam.

Dit te meer daar verzoeker inderdaad nooit stelt dat hij bewust informatie is gaan vergaren bij de taliban om door te geven aan de overheid of derden zodat er geenszins van Spionage sprake is.

Diverse incidenten hebben kennelijk evenwel bij de taliban de indruk gewekt dat verzoeker en zijn broer tegen hen waren gekeerd met alle nefaste gevolgen vandien.

4° Omtrent bombardement

Verzoeker stelt louter dat hij zich moest gaan verantwoorden voor de taliban n.a.v. een bombardement waarbij enkele taliban-leiders omkwamen.

Dat verzoeker zich louter het bombardement herinnerd, één van de zo vele gedurende zijn leven in Afghanistan, en dat hij niet exact kan aanduiden welke personen juist verwond raakten of stierven bij dat specifieke bombardement, maakt dit verhaal nog niet ongeloofwaardig.

Verzoeker kan bij gebrek aan effectieve kennis van alle details immers alleen maar gissen op bepaalde vragen, welke hem door de ondervragers werden gesteld.

Inzake had een eerlijkere antwoord als 'ik weet het niet' of 'ik ben niet zeker maar denk (...)' voor een waarheidsgetrouwere beschrijving kunnen zorgen.

5° Veiligheidssituatie in Afghanistan:

Sedert de grote oorlog in Afghanistan was er enige tijd heropbouw van structuur en veiligheidsmechanismen voor de burgers.

Hieraan kwam evenwel abrupt een einde na het terugtrekken van de internationale troepen, hetgeen de deur opnieuw opende voor de taliban.

De Taliban hebben immers medio augustus 2021 de mocht volledig overgenomen in Afghanistan.

Alle garanties en veiligheidsmechanismen zijn derhalve weggefallen.

De actuele humanitaire situatie is derhalve volledig anders dan ten tijde van de vlucht alsook dan ten tijde van het beoordelen van de vluchtelingensituatie van verzoeker.

Zie ook de rapporten gepubliceerd op de website van het CGVS.

Er is derhalve een reëel risico voor vervolging en geweldplegingen jegens verzoeker in zijn thuisland. Elders in het herkomstland een nieuw leven opstarten kan in deze geenszins een oplossing bieden op heden.

Dit vormt alles vormt dan ook een grondslag om verzoeker internationale bescherming toe te kennen.

6° De subsidiaire beschermingsstatus:

In elk geval voldoet de huidige situatie van verzoeker en van zijn herkomstland om hem in aanmerking te laten komen voor subsidiaire bescherming.

CONCLUSIE:

De bestreden beslissing dient te worden nietig verklaard.

Vervolgens dient het verzoek tot internationale bescherming van verzoeker ontvankelijk en gegrond te verklaren en dient verzoeker te worden erkend als vluchteling in de zin van art. 48/3 van de Vreemdelingenwet, dan wel komt hij in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van art. 48/4 Vreemdelingenwet."

2.2. Stukken

2.2.1. Aan het verzoekschrift worden geen nieuwe stavingstukken gevoegd.

2.2.2. Op 8 maart 2023 legt verwerende partij overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) een aanvullende nota neer waarbij zij de COI Focus "*Afghanistan. Veiligheidsincidenten (< ACLED) per provincie tussen 16 augustus 2021 en 30 juni 2022*" van 23 september 2022 voegt en waarin zij refereert aan het rapport "*COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments*" van EUAA van 4 november 2022, aan de "*Country Guidance: Afghanistan*" van EUAA van januari 2023, aan het rapport "*Afghanistan Security Situation*" van EUAA van augustus 2022, aan de COI Focus "*Afghanistan. Veiligheidssituatie*" van 5 mei 2022, aan de "*Afghanistan Country Focus*" van EASO van januari 2022, aan het rapport "*Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city*" van EUAA van augustus 2022, aan het "*Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City*" van EASO van augustus 2020 en aan het rapport "*Afghanistan: Targeting of individuals*" van EUAA van augustus 2022.

2.3. Beoordeling

2.3.1. Bevoegdheid

Inzake beroepen tegen beslissingen van de adjunct-commissaris beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-06, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133).

Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoeker daarop.

2.3.2. Over de steller van de bestreden beslissing

In zijn verzoekschrift voert verzoeker de "*(f)ormele ongeldigheid van de bestreden beslissing*" aan omdat uit de aan hem ter kennis gebrachte beslissing op geen enkele wijze kan worden afgeleid of deze beslissing werd genomen door een bevoegd persoon.

Voor zover verzoeker aanvoert dat de kennisgeving van de bestreden beslissing louter "*De gemachtigde ambtenaar*" vermeldt, wijst de Raad erop dat een kennisgeving geen voor vernietiging vatbare handeling is (RvS 13 oktober 2015, nr. 232.536). Verzoekers kritiek op deze kennisgeving kan dan ook niet leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing, laat staan tot het bekomen van internationale bescherming in zijn hoofde.

Ten overvloede stelt de Raad nog vast dat uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat de *"kennisgeving van beslissing"* van 31 maart 2022 (administratief dossier (hierna: adm. doss.), stuk 2) het volgende vermeldt:

*"Voor de commissaris-generaal,
De gemachtigde ambtenaar,
[manuele handtekening]
ERI".*

Hieruit blijkt dat de kennisgeving van de bestreden beslissing – voor de commissaris-generaal – werd gedaan en werd gehandtekend door de ambtenaar *"ERI"*. Bijgevolg is het wel degelijk mogelijk te achterhalen welke ambtenaar de kennisgeving van de beslissing heeft uitgevoerd.

De beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus die zich in het administratief dossier bevindt (adm. doss., stuk 3), bevat een stempel *"Bij delegatie Christophe HESSELS Adjunct-commissaris"* en een handtekening. De thans voorliggende bestreden beslissing vermeldt bijgevolg wel degelijk door wie ze werd genomen en bevat een stempel én handtekening. Dat de kopie van de bestreden beslissing, die verzoeker ontving bij kennisgeving van 31 maart 2022, deze stempel en handtekening niet bevat, doet hieraan geen afbreuk, noch leidt dit tot de ongeldigheid van de bestreden beslissing. Verzoeker kon immers wel degelijk kennis nemen van de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus met stempel en handtekening, aangezien deze beslissing zich in het administratief dossier bevindt. Verzoeker heeft overeenkomstig de wet van 11 april 1994 betreffende de openbaarheid van bestuur een recht op inzage. Conform artikel 32 van de Grondwet heeft ieder *"het recht elk bestuursdocument te raadplegen en er een afschrift van te krijgen, behoudens in de gevallen en onder de voorwaarden bepaald door de wet, het decreet of de regel bedoeld in artikel 134"*. Het inzagerecht laat verzoeker toe om zijn dossier op het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna: CGVS) in te kijken en kennis te nemen van de inhoud ervan. Verzoeker toont verder niet aan dat adjunct-commissaris *Christophe Hessels* niet bevoegd is om onderhavige bestreden beslissing te ondertekenen.

2.3.3. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

Verzoeker verklaart zijn land van herkomst, Afghanistan, te hebben verlaten uit vrees voor de taliban die hem willen doden omdat zij hem ervan beschuldigen een spion te zijn door zijn gebrek aan samenwerking met hen. Verzoeker zou immers geen eten hebben bezorgd aan de taliban, terwijl zij dit aan hem en de andere dorpelingen opdroegen. Verzoeker zou om die reden ontvoerd, opgesloten en geslagen zijn door de taliban, maar dankzij de bemiddeling van drie dorpsoudsten uiteindelijk zijn vrijgelaten. Verzoeker verklaart dat de taliban hem echter bleven beschuldigen van spionage. Ongeveer drie maanden na zijn vrijlating zouden enkele talibanleden zijn omgekomen door een droneaanval. Er zouden toen geruchten de ronde hebben gedaan dat verzoeker en zijn broer achter deze aanval zaten. Vier dagen na de begrafenis van de talibanleden in kwestie, zouden de taliban verzoekers winkel hebben bezocht en tegen verzoekers broer hebben gezegd dat verzoeker zichzelf moest gaan presenteren bij hen omdat hij een spion was. Ook zouden zij toen verzoekers broer hebben ontvoerd en de volgende dag doodgeschoten. Verzoekers familie zou dan hebben besloten dat het beter was dat verzoeker het land zou verlaten. Verzoekers schoonvader zou verzoekers reis hebben geregeld en betaald. Verzoeker zou na de dood van zijn broer nog twee dagen in het huis van zijn schoonvader hebben verbleven en op de derde avond zijn vertrek hebben aangevat. Op het moment dat hij uit zijn schoonvaders dorp vertrok, zouden zijn moeder, vrouw en kinderen terug naar hun gewoonlijke huis zijn gegaan en sedertdien zouden zij worden lastiggevallen door de taliban, die hen vragen waar hij is, hem als spion bestempelen en zeggen dat zijn zoon voor hen moet werken.

Na lezing van het administratief dossier kan de Raad in navolging van de adjunct-commissaris slechts vaststellen dat verzoeker er onvoldoende in slaagt om zijn vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin aannemelijk te maken.

Vooreerst treedt de Raad de adjunct-commissaris bij waar deze vaststelt dat verzoeker geen duidelijkheid kon scheppen over het motief waarom de taliban hem viseerden. Dit wordt in de bestreden beslissing als volgt nader toegelicht:

"U verklaart dat, telkens zij om eten kwamen vragen, u en uw broer niet thuis waren; door dit gebrek aan samenwerking zou de taliban u beschuldigd hebben van spionage (CGVS p.14). Uw redenering loopt echter mank. Zo valt het niet te begrijpen hoe er uit het loutere feit dat er vanuit uw huishouden geen eten werd geschonken werd geconcludeerd dat u een spion was. Een gebrek aan samenwerking en spionage zijn vooreerst al twee verschillende en van elkaar te onderscheiden zaken, temeer daar men van een

spion logischerwijze kan veronderstellen dat die wél meewerkt met de taliban zodoende informatie te kunnen inwinnen en de verdenking niet op hem te laten vallen. Bovendien baatte u sinds 4 à 5 jaar voor uw vertrek uw winkel uit en ging u daar dagelijks te voet naar toe (CGVS p.10-11), iets wat de taliban – die de controle had over uw dorp en de bazaar (CGVS p.15) – ongetwijfeld moet hebben geweten, én u hield er daarbuiten geen andere bezigheden op na (CGVS p.13), waardoor nog moeilijker kan worden ingezien dat zij uw afwezigheid in verband zouden brengen met spionage. Dit alles terzijde, stelt het CGVS vast dat uw verklaringen over deze verzoeken om eten niet consistent zijn. Bij de DVZ verklaarde u dat u en uw broer geen eten, drank en andere benodigdheden gaven aan de taliban wanneer zij daarom vroegen (CGVS-vragenlijst, ingevuld op de DVZ, vraag 3.5). U tijdens het persoonlijk onderhoud op het CGVS gevraagd hoe vaak u eten naar de moskee bracht voor de taliban, antwoordde u daarentegen dat u dat niet kunt tellen en dat u dat deed telkens wanneer de dorpelingen verkondigden dat de taliban zich daar bevond (CGVS p.16). Daarnaast beweerde u dat u vijfmaal daags de moskee van uw dorp Akhonzada bezocht (CGVS p.13). Indien u, zoals u nu zelf zegt, telkens eten ging bezorgen aan de taliban wanneer zij in de moskee waren en u daarbovenop sowieso al vijf keer per dag deze moskee aandeed (mogelijkheden genoeg dus om aan hun eisen tegemoet te komen), houdt het al helemaal geen steek meer dat de groepering u verweet niet met hen samen te werken.”

Dat er begripsverwarring is ontstaan ingevolge het vertalen en mogelijks de gebreke connotatieverschillen in verzoekers hoofde omtrent “spionage”, is een loutere bewering (*post factum*) die niet *in concreto* wordt gestaafd of onderbouwd met enig begin van bewijs. De Raad benadrukt dat het niet ernstig is om na confrontatie met een negatieve beslissing louter hypothetische vertaalproblemen op te werpen. Uit het administratief dossier blijkt dat er in de vragenlijst ingevuld op de Dienst Vreemdelingenzaken (hierna: DVZ) reeds wordt vermeld dat verzoeker verklaard heeft dat de taliban hem en zijn broer valselijk van “spionage” voor de overheid beschuldigden en dat de taliban hen er later nog altijd van beschuldigden “spionnen” te zijn. Verzoeker heeft deze vragenlijst, nadat deze hem werd voorgelezen in het *Pashtou*, zonder voorbehoud ondertekend en aldus te kennen gegeven dat de inhoud van de verklaringen correct is (adm. doss., stuk 7, deel ‘DVZ’, ‘vragenlijst’). Bij aanvang van het persoonlijk onderhoud op het CGVS verklaarde verzoeker bovendien dat het gesprek op de DVZ goed was verlopen. Hij maakte hierbij geen melding van het feit dat zijn verklaringen zoals hij deze heeft afgelegd voor de DVZ foutief vertaald zouden zijn geweest waar in het verslag “spionage” en “spionnen” wordt vermeld. Toen hem werd gevraagd of hij de tolk goed verstond, verklaarde verzoeker bovendien dat alles wat hij bij de DVZ gezegd heeft, correct genoteerd is (adm. doss., stuk 4, map met ‘Bijkomende informatie’, notities van het persoonlijk onderhoud, p. 3). In de notities van het persoonlijk onderhoud worden eveneens de termen “spionage”, “spionnen” en “spion” vermeld (*ibid.*, p. 14, 17, 19 en 23). Verzoeker had overeenkomstig artikel 57/5^{quater} van de Vreemdelingenwet de mogelijkheid om opmerkingen te formuleren bij de notities van het persoonlijk onderhoud. Uit de stukken van het administratief dossier kan echter niet blijken dat hij van deze mogelijkheid gebruik zou hebben gemaakt om opmerkingen te formuleren over deze beweerde vertaalproblematiek. Verzoeker voert in zijn verzoekschrift evenmin aan dat hij hierover opmerkingen zou hebben gemaakt. Zijn loutere (*post factum*) bewering dat er een begripsverwarring is ontstaan kan dan ook niet worden aangenomen. Bijgevolg kan ook zijn *post factum* uitleg in het verzoekschrift dat er, waar hij stelde dat de taliban hem zagen als een spion, gelet op zijn verklaringen, eerder dient te worden gesteld dat hij zich niet steeds volledig naar de wensen van de taliban heeft geschikt waardoor het tot aanvaringen kwam, niet worden gevolgd. Verzoeker stelt dat diverse incidenten kennelijk bij de taliban de indruk hebben gewekt dat hij en zijn broer tegen hen waren gekeerd met alle nefaste gevolgen van dien, doch concretiseert niet welke incidenten hij bedoelt. Zo hij hiermee louter verwijst naar de incidenten die reeds door hem werden vermeld gedurende de administratieve procedure, brengt hij geen concrete en naar behoren gestaafde elementen of argumenten aan die een ander licht kunnen werpen op de hierboven aangehaalde pertinente motieven van de bestreden beslissing. Hoe dan ook wijst de Raad erop dat de bestreden beslissing moet worden gelezen als een geheel en niet als van elkaar losstaande zinnen. Het is het geheel van de in de bestreden beslissing opgesomde motieven dat de adjunct-commissaris heeft doen besluiten dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging door de taliban niet aannemelijk heeft gemaakt. Zo wijst de adjunct-commissaris er in de bestreden beslissing voorts terecht op dat verzoeker er evenmin in slaagt om zijn vermeende ontvoering op een geloofwaardige wijze voor te stellen. Dit wordt in de bestreden beslissing als volgt nader uiteengezet:

“Gepeild naar de eerste keer wanneer u beschuldigd werd van spionage, beaamde u dat dat in het jaar van uw vertrek uit Afghanistan gebeurde (CGVS p.17). U vervolgens gevraagd hoeveel tijd er inbegrepen zat tussen deze eerste beschuldiging en uw ontvoering, beweerde u dan weer dat dat kwestie van jaren was, “misschien 6 jaar, 7 jaar” (CGVS p.18). Dat uw verklaringen hieromtrent danig uiteen lopen is reeds behoorlijk opmerkelijk, overigens kan niet worden ingezien dat een groepering als de taliban er ettelijke jaren zou over doen om tot actie over te gaan wanneer zij iemand betichten van spionage, voor zover geloofwaardig. Eveneens opmerkelijk is dat u niets weet te vertellen over de locatie, het dorp of de streek

waar u zou zijn vastgehouden (CGVS p.18-19) gelet op uw verklaring als zouden er drie dorpsouderen na uw ontvoering de talibanleiders hebben geraadpleegd om te vragen waar u zich bevond (CGVS p.20). Men kan dan ook verwachten dat deze ouderen uw locatie aan uw familie (en nadien aan u) moeten hebben meegedeeld. U getuigde voorts dat de taliban u gedurende uw twee dagen durende opsluiting geslagen had (CGVS p.14). Hierop doorgevraagd, beweerde u dat zij u toen met behulp van kabels één keer sloegen (CGVS p.19). Dit komt echter niet overeen met uw nadere beschrijvingen hierover, zijnde dat u volledig blauw stond (CGVS p.19) en u toen bijna doodgeslagen werd (CGVS p.23), en evenmin met uw uitleg bij de Dienst Vreemdelingenzaken als zou u meermaals hardhandig slaag hebben gekregen (zie CGVS-vragenlijst, ingevuld op de DVZ, vraag 3.5). U verklaarde bij de DVZ tevens dat, twee dagen na uw ontvoering, de dorpsoudste langskwam en u op zijn garantie werd vrijgelaten (zie CGVS-vragenlijst, ingevuld op de DVZ, vraag 3.5), hetgeen op zijn beurt dan weer klemmt met wat u ten overstaan van het CGVS aangaf, zijnde dat er drie dorpsoudsten (en niet slechts één) voor u bemiddelden en dat zij een ontmoeting hadden op een plek die u onbekend is (CGVS p.20). Geconfronteerd met uw afwijkende initiële verklaring, kwam u niet verder dan te stellen dat u dat niet gezegd hebt, waardoor deze tegenstrijdigheid echter nog steeds overeind blijft."

De voormelde motieven vinden steun in het administratief dossier, zijn pertinent en terecht en worden, daar zij door verzoeker volledig ongemoeid worden gelaten, door de Raad overgenomen.

Vervolgens oordeelt de adjunct-commissaris terecht dat verzoeker ook over het vervolg van zijn verhaal verklaringen aflegde die op zijn minst bevreemdend te noemen zijn. Dit wordt in de bestreden beslissing als volgt toegelicht:

"Zo stelde u tijdens uw vrije relaas dat er talibs gedood werden in een bombardement, waarop u zich diende te gaan presenteren bij de taliban; uiteindelijk werd uw broer door hen vermoord (CGVS p.14). Over dit bombardement had u slechts weinig te vertellen. Hoeveel personen er precies omkwamen, kon u niet aangeven, u schipperde tussen "misschien 3, 4 of 5" maar het zouden alleszins de grote leiders geweest zijn. Wie dan deze belangrijke (en logischerwijs alom bekende) personen waren, had u echter het raden naar (CGVS p.22). Wel kon u specifiek duiden dat de bom in kwestie vanuit een drone gedropt werd; u gevraagd wie daar dan verantwoordelijk voor was, luidde uw antwoord "de overheid, de Amerikanen". Verder gepeild welke van de twee u nu bedoelde, stelde u zich luidop de vraag hoe u dat kon weten en besloot u dat niemand buiten de Amerikanen vliegtuigen bezit (CGVS p.22-23). Het mag verbazen dat uw kennis over het bombardement, dat in wezen de kern van uw asielrelaas beslaat, zo beperkt is. Per slot van rekening kan worden verondersteld dat u hier navraag naar doet, zo deze informatie überhaupt al niet circuleerde in uw dorp. Er waren zich immers al geruchten aan het verspreiden dat u achter die aanval zou zitten, zo verklaarde u (CGVS p.14). Dit alles terzijde lijkt het verder maar twijfelachtig dat uitgerekend u en uw broer dergelijke beschuldiging naar het hoofd geslingerd kregen. Immers zou dit bombardement plaatsgevonden hebben nabij het dorp Jawqol, hetgeen volgens uw verklaringen op maar liefst 2,5 uur wandelafstand ligt van uw eigen dorp (CGVS p.22), en daarbij moeten er in de bazaar waar uw winkel lag talloze andere winkeliers en bezoekers geweest zijn op wie de pijlen konden gericht zijn. Bovendien zou(den) de dorpsoudere(n) drie maanden eerder hebben verzekerd aan de taliban dat u zeker geen spion was en zouden zij u zelfs hebben vrijgelaten. Daaruit volgt dat de taliban de garantie van de dorpsoudere(n) toch moet hebben beaamd, waardoor het des te onwaarschijnlijker lijkt dat net u zou worden aangeduid als verantwoordelijke van het bombardement.

En indien dit al werkelijk het geval was – u zou hier ditmaal van op de hoogte gesteld zijn door uw buurman die u via de telefoon vertelde dat de taliban heel kwaad was en uw broer had meegenomen uit uw winkel (CGVS p.23) – lijkt het bijzonder ongerijmd dat u dacht dat er niets zou gebeuren met uw broer en men hem uiteindelijk zou laten gaan (CGVS p.23). Steunend op die laatste gedachtegang kan trouwens ook worden afgevraagd waarom u genoodzaakt was zich te verbergen in het huis van uw schoonouders, zoals u zelf verklaarde (CGVS p.23). Het komt voorts bedenkelijk over dat u uw (zieke) schoonvader reeds binnen de twee dagen het riant bedrag van 8000 dollar bijeen kon krijgen ter bekostiging van uw reis uit het land. U gevraagd hoe hij daar zo snel in slaagde, ontweek u de vraag en kwam u dan ook niet verder dan te stellen dat hij gewoon wilde dat u Afghanistan verliet, hetgeen echter geen enkele uitleg biedt. Verder is het eigenaardig dat uw moeder en uw vrouw na het nieuws over uw broers dood "zo snel als ze konden" terugkeerden naar uw huis terwijl u nog twee dagen in het huis van uw schoonouders verbleef in Karim Dad (CGVS p.24). Mocht de taliban werkelijk kort daarvoor uw broer vermoord hebben en op zoek zijn naar u, lijkt het geheel niet te vatten dat u uw moeder en vrouw op eigen houtje zou laten terugkeren naar uw dorp waar zij mogelijks vervolging konden trotseren, hetzij onderweg, hetzij eens terug thuisgekomen. Er kan niet worden ingezien waarom zij niet eveneens bij uw schoonvader konden zijn gebleven. Op eenzelfde manier verbaast het dat uw vrouw, uw moeder en uw kinderen tot op heden alleen in uw dorp verblijven, niet in het bijzijn van een ander mannelijk familielid (CGVS p.8-9). Niet alleen lijkt dit vrijwel ondenkbaar in een rurale Pashtunse gemeenschap, ook komt het bijzonder weinig geloofwaardig over dat u hen in dergelijke, risicovolle positie zou laten. Evenmin geloofwaardig zijn uw

beschrijvingen van het optreden van de taliban sinds uw vertrek. Het kan hoegenaamd niet overtuigen dat zij uw zoon thans blijven aanmanen om voor hen te werken en een zelfmoordaanslag uit te voeren, wetende dat zij u nog steeds als spion zouden bestempelen t.a.v. uw gezinsleden (CGVS p.26-27). Dat de taliban de zoon van een vermeende, voortvluchtige spion als een betrouwbare rekrut zou beschouwen en dergelijke taken toebedelen, lijkt quasi ondenkbaar."

Waar verzoeker stelt dat het feit dat hij zich louter het bombardement herinnert, "één van de zo vele gedurende zijn leven in Afghanistan", en dat het gegeven dat hij niet exact kan aanduiden welke personen juist verwond raakten of stierven bij dat specifieke bombardement zijn verhaal nog niet ongeloofwaardig maakt, gaat hij er aan voorbij dat het hier niet zomaar om één van de zo vele bombardementen gedurende zijn leven in Afghanistan gaat, doch wel om het bombardement waarvoor hij en zijn broer volgens zijn verklaringen door de taliban verantwoordelijk werden geacht en dat uiteindelijk zou hebben geleid tot de ontvoering en de dood van zijn broer en tot zijn vlucht uit zijn land van herkomst. De adjunct-commissaris stelt in de bestreden beslissing dan ook terecht dat het mag verbazen dat verzoekers kennis over dit bombardement, dat in wezen de kern van zijn asielrelaas beslaat, zo beperkt is en dat er kan worden verondersteld dat verzoeker navraag naar het bombardement zou doen, indien deze informatie überhaupt al niet circuleerde in zijn dorp. Door louter te betogen dat hij bij gebrek aan effectieve kennis van alle details alleen maar kan gissen op bepaalde vragen en een eerlijker antwoord als "ik weet het niet" of "ik ben niet zeker maar denk (...)" voor een waarheidsgetrouwere beschrijving had kunnen zorgen, doet verzoeker aan het voorgaande geen afbreuk. Bovendien herhaalt de Raad dat de bestreden beslissing moet worden gelezen als een geheel en niet als van elkaar losstaande zinnen en dat het het geheel van de in de bestreden beslissing opgesomde motieven is dat de adjunct-commissaris heeft doen besluiten dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging door de taliban niet aannemelijk heeft gemaakt.

De adjunct-commissaris motiveert in de bestreden beslissing ook nog op goede gronden als volgt: "Evenmin heeft u elementen aangebracht waaruit zou kunnen blijken dat de machtsvername door de taliban impact heeft op uw nood aan internationale bescherming. Het CGVS is er zich van bewust dat uw persoonlijk onderhoud plaatsvond d.d. 17 juni 2021 en dus voordat de Taliban in augustus 2021 de macht overgenomen heeft. Echter, indien de machtsgreep van de taliban tot gevolg heeft dat uw individuele situatie dermate gewijzigd is dat u hierdoor een nood aan internationale bescherming heeft, kan er redelijkerwijze van u verwacht worden dat u zelf zo spoedig mogelijk de relevante elementen ter staving hiervan zou overmaken aan het CGVS (zie art. 48/6, § 1 Vw. en art. 17, § 3 KB CGVS). Daar u geen dergelijke concrete elementen heeft aangebracht, kan het CGVS er redelijkerwijze van uitgaan dat het gegeven dat de taliban nu aan de macht is geen concrete impact heeft op uw persoonlijke situatie." Deze motieven vinden steun in het administratief dossier, zijn pertinent en terecht en worden, daar zij door verzoeker volledig ongemoeid worden gelaten, door de Raad overgenomen.

De documenten die zijn opgenomen in het administratief dossier (adm. doss., stuk 5, map met 'documenten') kunnen omwille van de in de bestreden beslissing opgenomen pertinente redenen geen afbreuk doen aan het voorgaande. De adjunct-commissaris motiveert in de bestreden beslissing als volgt over de door verzoeker neergelegde documenten:

"Uw taskara ondersteunt louter uw verklaringen omtrent uw nationaliteit en identiteit. Dit zijn zaken die niet ter discussie staan in onderhavige beslissing. De bedevaartsaanvraag toont louter aan dat u en uw moeder zinnens waren om de Hady te doen en hiervoor toestemming verzochten bij het betreffende ministerie, ook dit is een element dat niet ter zake doet. Ook het feit dat u een winkel uitbaatte in Afghanistan wordt op zich niet betwist. Wat de foto's van uw vermeende verwondingen betreft, dient te worden benadrukt dat foto's eender waar, eender wanneer en in eender welke omstandigheden kunnen genomen zijn, of zelfs bewerkt of geënceneerd zijn. Zij hebben bijgevolg enkel een bevestigende waarde indien zij gepaard gaan met geloofwaardige en aannemelijke verklaringen, hetgeen in casu niet het geval is gebleken. Het afsprakenformulier voor kinesitherapie toont louter aan dat u dergelijke behandeling volgt in België, niets meer en niets minder. Ten slotte bieden ook de foto's waarop volgens u het lijk van uw broer te zijn zou zijn geen tegengewicht voor de vele ongeloofwaardige elementen doorheen uw verklaringen. U kunt immers geenszins aantonen dat de persoon die op deze foto's te zien is uw broer betreft en zelfs al zou dit het geval zijn, dan nog kunt u hiermee niet bewijzen wat de oorzaak van diens overlijden is."

Deze motieven worden door verzoeker op generlei wijze betwist, laat staan ontkracht of weerlegd, zodat ze onverminderd overeind blijven en door de Raad tot de zijne worden gemaakt.

Gelet op het voorgaande besluit de Raad dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat hij bij terugkeer naar Afghanistan door de taliban zal worden gedood omdat zij hem ervan zouden verdenken een spion te zijn.

In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1 van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953, en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking worden genomen.

2.3.4. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

2.3.4.1. Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a), van de Vreemdelingenwet, stelt de Raad vast dat door verzoeker geen concrete elementen worden aangebracht op basis waarvan een reëel risico op de doodstraf of executie kan worden afgeleid. Ook uit de landeninformatie blijkt niet dat hij dergelijk risico loopt in Afghanistan.

2.3.4.2. In zoverre verzoeker zich met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet beroept op de aangevoerde vluchtmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen daarover waarbij wordt geconcludeerd dat hij zijn problemen met – en vrees voor – de taliban omdat zij hem ervan zouden verdenken een spion te zijn niet aannemelijk heeft gemaakt.

In de mate dat verzoeker verwijst naar de humanitaire en socio-economische situatie in Afghanistan, herinnert de Raad eraan dat artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet de omzetting vormt van artikel 15, b), van de richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming (hierna: Kwalificatierichtlijn) (heden de richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herschikking) (hierna: richtlijn 2011/95/EU)). Het begrip “*ernstige schade*” in dit artikel heeft betrekking “*op situaties waarin degene die om subsidiaire bescherming verzoekt, specifiek wordt blootgesteld aan het risico op een bepaald soort schade*”, met name foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Voormeld artikel stemt in beginsel overeen met artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM), en moet dan ook worden geïnterpreteerd in het licht van de rechtspraak hierover van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: EHRM) (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji*, pt. 28 en 32).

Het Hof van Justitie van de Europese Unie (hierna: Hof van Justitie) heeft hierbij evenwel genuanceerd dat artikel 15, b), van de Kwalificatierichtlijn (heden de richtlijn 2011/95/EU) niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM zoals uitgelegd door het EHRM.

Er moet voor de uitlegging van artikel 15, b), van de Kwalificatierichtlijn, naast de doelstellingen van die richtlijn, ook rekening worden gehouden met een aantal elementen eigen aan de context van die bepaling.

Uit een samenlezing van de bewoordingen in voormelde richtlijn en de rechtspraak van Hof van Justitie blijkt duidelijk dat de ernstige schade bedoeld in artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet moet voortvloeien uit gedragingen van derden, met name een opzettelijk handelen of nalaten door actoren vermeld in artikel 48/5, § 1, van de Vreemdelingenwet (HvJ 18 december 2014 (GK), C-542/13, *M'Bodj*, pt. 35-36 en 40; HvJ 24 april 2018 (GK), C-353/16, *M.P.*, pt. 51 en 57-58).

De verzoeker moet daarbij aannemelijk maken dat hij persoonlijk een risico op ernstige schade loopt, wat in beginsel niet kan blijken uit een algemene situatie. De gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt (HvJ 18 december 2014 (GK), C-542/13, *M'Bodj*, pt. 36; HvJ 4 oktober 2018, C-652/16, *Ahmedbekova e.a.*, pt. 49).

Uit wat voorafgaat volgt dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet valt, tenzij er sprake is van een opzettelijk gedrag van een actor.

Zulk standpunt wordt ook ingenomen in de “Country Guidance: Afghanistan” van EUAA van januari 2023 (p. 111: “*Serious harm must take the form of conduct of an actor (Article 6 QD). In themselves, general poor socio-economic conditions are not considered to fall within the scope of inhuman or degrading treatment under Article 15(b) QD, unless there is intentional conduct of an actor*”).

Wanneer preciaire socio-economische omstandigheden het resultaat zijn van een opzettelijk gedrag van een actor, dan kunnen deze omstandigheden aanleiding geven tot internationale bescherming na een individuele beoordeling, zoals uithuiszettingen of landroof. Verder kan ook niet worden uitgesloten dat bepaalde socio-economische omstandigheden het risico op vervolging of ernstige schade verhogen, bijvoorbeeld in het kader van een kindhuwelijck of handel in kinderen, waar de actor-vereiste eveneens is vervuld.

De kernvraag is of de huidige algemene preciaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan overwegend voortvloeit uit opzettelijke gedragingen van derden, *in casu* de actoren vermeld in artikel 48/5, § 1, van de Vreemdelingenwet, dan wel of deze situatie eerder het gevolg is van objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen door een gebrek aan overheidsmiddelen, al dan niet in combinatie met natuurlijke fenomenen.

Na lezing van alle objectieve landeninformatie in het rechtsplegingsdossier, kan niet blijken dat de algemene preciaire socio-economische omstandigheden in Afghanistan overwegend voortvloeien uit de opzettelijke gedragingen van een actor of verschillende actoren, ook niet na de machtsovername door de taliban in augustus 2021.

De oorzaken van de preciaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan blijken in wezen multidimensionaal te zijn. De actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan is het gevolg van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en factoren.

Een aantal elementen waren reeds voor de machtsovername door de taliban in het land aanwezig, zoals een gebrek aan overheidsmiddelen, de beperkte ontwikkeling van een socio-economisch beleid door de voormalige Afgaanse regering, beperkte privé-investeringen, beperkte buitenlandse handel, aanhoudende en ernstige droogteperioden, politieke instabiliteit en onveiligheid in de context van het aanhoudende gewapend conflict, gepaard met de gevolgen van de Covid-19 pandemie.

Na de machtsovername door de taliban kwam de economie in vrije val. Er was een (tijdelijke) opschorting van financiële steun en ontwikkelingshulp door buitenlandse donoren en internationale instellingen, een bevrozing van de geldreserves van de Afgaanse centrale bank, de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland, de gebrekkige toegang tot de arbeidsmarkt voor vrouwen en het stopzetten van privé-initiatieven door vrouwen. Dit leidde tot een liquiditeitscrisis, een ineenstorting van het bancaire systeem, disruptie van de buitenlandse handel, een devaluatie van de nationale munt, hoge voedselprijzen, verminderd inkomen en werkloosheid. Tegen deze achtergrond speelde verder de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel met gevolgen voor de voedselzekerheid in Afghanistan. Tevens waren er moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken. Ten slotte zijn er milieumomstandigheden zoals de aanhoudende ernstige droogte en andere natuurrampen, zoals de overstromingen van 2022, die een aanzienlijke impact hebben op de socio-economische en humanitaire situatie.

Hoewel het economisch beleid van de taliban voorlopig nog onduidelijk is, blijkt niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om humanitaire bijstand te verhinderen of te blokkeren, waardoor internationale hulpinspanningen hebben kunnen verhinderen dat de situatie in Afghanistan escaleerde tot hongercatastrofe.

Er kan uit het geheel van de beschikbare landeninformatie dan ook niet worden afgeleid dat de huidige algemene preciaire socio-economische en humanitaire situatie overwegend wordt veroorzaakt door gedragingen van de taliban of enige andere actor, laat staan wordt veroorzaakt door het opzettelijk handelen of nalaten van de taliban of enige andere actor. Bijgevolg vallen de algemene socio-economische en humanitaire omstandigheden in Afghanistan op zich niet onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet.

Voorts blijkt niet dat verzoeker in deze context persoonlijk wordt geïdiseerd of dat hij behoort tot een groep van geïdiseerde personen. Hij toont niet aan dat hij bij terugkeer naar Afghanistan zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede waarbij hij niet zou kunnen voorzien in zijn elementaire levensbehoeften als gevolg van een opzettelijk gedrag door een actor of actoren.

Het voorgaande neemt niet weg dat een terugkeer van verzoeker naar Afghanistan omwille van de huidige precaire socio-economische en humanitaire situatie aldaar nog steeds aanleiding kan geven tot een schending van artikel 3 van het EVRM.

Hoewel zulke mogelijke schending van artikel 3 van het EVRM *in casu* buiten de eigenheid van het huidige Belgische asielrecht valt, waar de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet duidelijk omschreven voorwaarden voorzien voor de erkenning als vluchteling dan wel de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus, moet de mogelijke schending van voormeld verdragsartikel alleszins grondig worden onderzocht bij het nemen van een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (RvS 28 september 2017, nr. 239.259; RvS 8 februari 2018, nr. 240.691; RvS 29 mei 2018, nrs. 241.623 en 241.625; RvS 28 mei 2021, nr. 250.723).

Voorts dient te worden vastgesteld dat verzoeker geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantoont waaruit blijkt dat hij een reëel risico loopt op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Verzoeker maakte immers doorheen zijn opeenvolgende verklaringen geen gewag van andere persoonlijke problemen die hij de laatste jaren in Afghanistan zou hebben gekend.

2.3.4.3. Opdat aan verzoeker de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet kan worden toegekend, moet er sprake zijn van een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, als burger, als gevolg van willekeurig geweld – dit is geweld dat de personen zonder onderscheid raakt, met name zonder dat zij specifiek worden geïdiseerd – in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict. Deze wetsbepaling vormt de omzetting van artikel 15, c), van de richtlijn 2011/95/EU en is een bepaling waarvan de inhoud verschilt van die van artikel 3 van het EVRM en waarvan de uitlegging dan ook autonoom moet geschieden, maar met eerbiediging van de grondrechten zoals deze door het EVRM worden gewaarborgd (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, pt. 28).

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie, op basis van de door verwerende partij bijgebrachte landeninformatie, blijkt dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds augustus 2021 sterk is gewijzigd.

Waar vóór de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan te wijten was aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en *Islamic State Khorasan Province* (hierna: ISKP) anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote mate bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Hoewel de taliban het hele Afgaanse grondgebied controleren, bestaan er heden nog twee parallelle niet-internationale gewapende conflicten in Afghanistan, enerzijds tussen de taliban en het *National Resistance Front* (hierna: NRF) en anderzijds tussen de taliban en ISKP.

Niettegenstaande deze twee gewapende conflicten, is het niveau van willekeurig geweld sinds de machtsovername van de taliban significant gedaald en is het geweld dat actueel nog plaatsvindt voornamelijk doelgericht van aard. Het NRF maakt voornamelijk gebruik van *guerrilla*-oorlogstactieken en *hit and run*-aanvallen gericht op *checkpoints* en buitenposten van de taliban. ISKP neemt zijn toevlucht tot aanvallen op veiligheidskonvooien, controleposten en personeel van de taliban, waarbij vaak gebruik wordt gemaakt van *Improvised Explosive Devices* (IED's). De activiteiten van de taliban tegen ISKP omvatten het opzetten van controleposten, huiszoekingen, moorden en gedwongen verdwijningen van vermoedelijke ISKP-leden, waaronder leden van salafistische gemeenschappen. Daarnaast is ISKP ook verantwoordelijk voor verscheidene aanvallen op personen met uiteenlopende profielen (voormalige *Afghan National Defense and Security Forces* (hierna: ANSF), activisten, enz.) en aanvallen op de sjiitische minderheid in stedelijke gebieden. Ook de taliban onderneemt doelgerichte acties tegen leden van de voormalige ANSF alsook tegen ex-overheidsmedewerkers.

Volgens de UCDP-gegevens gaat het in de periode tussen 16 augustus 2021 en 22 oktober 2022 om 925 veiligheidsincidenten, *i.e. 'incidents with at least one recorded fatality'*, over het hele land waarbij het aantal dodelijke burgerslachtoffers, in die periode, wordt geschat op 1 270 in totaal, waarvan de meesten vielen in de provincie Kaboel (459), gevolgd door Kunduz (179), Balkh (92), Herat (92), Kandahar (89) en Panshir (79) (EUAA, "*Country Guidance Afghanistan*", januari 2023, p. 122-123).

UNAMA registreerde in de tien maanden na 15 augustus 2021 in totaal 2 106 burgerslachtoffers (waarvan 700 dodelijke en 1 406 gewonden), voornamelijk ten gevolge van aan ISKP toegeschreven IED's-aanvallen en '*unexploded ordnance*', wat een significante daling is in vergelijking met de vorige jaren (EUAA, *Afghanistan. Security Situation*, augustus 2022, p. 62).

De VN *Human Rights Council* stelde in maart 2022 dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvindt, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien daalden tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal '*armed clashes*', luchtaanvallen en incidenten met IED's allen met meer dan 91%. Hetzelfde patroon en lagere niveau van willekeurig geweld tekent zich af in de eerste helft van 2022 en is vooral merkbaar in plattelandsgebieden, waar voorheen veel confrontaties tussen de taliban en het voormalige ANSF plaatsvonden.

ACLED documenteerde 2 635 veiligheidsincidenten tijdens de referentieperiode van 15 augustus 2021 tot 21 oktober 2022, waarvan 1 164 gecodeerd werden als "*gevechten*", 994 als "*geweld tegen burgers*" en 477 als "*explosies/geweld op afstand*" (EUAA, "*Country Guidance Afghanistan*", januari 2023, p. 122). Daarbij zouden minstens 4 602 doden zijn gevallen, waarvan 842 in het kader van geweld tegen burgers (EUAA, "*COI Query Afghanistan*", november 2022, p. 10).

De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

De significante daling van het aantal gewelddadigheden gaat bovendien gepaard met een significante daling in het aantal intern ontheemden. Na de machtsovername door de taliban keerden veel van de nieuwe ontheemden terug naar hun regio van herkomst. De IOM meldde dat van augustus tot eind 2021 in totaal 2 194 472 ontheemden naar hun herkomstregio's zijn teruggekeerd (EUAA, "*Country Guidance Afghanistan*", januari 2023, p. 124).

Zelfs wanneer rekening wordt gehouden met enkele regionale verschillen, blijkt er in Afghanistan geen sprake van een uitzonderlijke situatie waar de mate van het willekeurig geweld in het gewapende conflict dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Afghanistan, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. Voorgaande vindt steun in de "*Country Guidance Afghanistan*" van EUAA van januari 2023.

Verzoeker brengt geen informatie bij die een ander licht kan werpen op de voorgaande analyse en de geactualiseerde landeninformatie (zoals aangebracht door verwerende partij bij haar op 8 maart 2023 neergelegde aanvullende nota).

Verzoeker verklaart afkomstig te zijn uit de provincie Maidan-Wardak. De Raad stelt vast dat voor de provincie Maidan-Wardak geen reëel risico bestaat dat een burger persoonlijk wordt getroffen door willekeurig geweld, waardoor dient te worden geconcludeerd dat de vraag naar het al dan niet voorhanden zijn van individuele elementen die het risico op ernstige schade kunnen verhogen, zich *in casu* niet stelt. Het voorgaande stemt overeen met de "*Country Guidance Afghanistan*" van EUAA van januari 2023.

2.3.4.4. Verzoeker toont gelet op het voormelde niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land (en regio) van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, van de Vreemdelingenwet.

2.3.5. Ingevolge bovenstaande vaststellingen kan verzoeker niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoeker toont evenmin aan dat hij in aanmerking komt voor de toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2.3.6. Waar verzoeker besluit dat de bestreden beslissing dient te worden nietig verklaard, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft om de beslissing van de adjunct-commissaris tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2°, van de Vreemdelingenwet. Zoals blijkt uit wat voorafgaat, toont verzoeker echter niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissing die door de Raad niet kan worden hersteld, noch toont hij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen. Het verzoek tot vernietiging kan bijgevolg niet worden ingewilligd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeventien april tweeduizend drieëntwintig door:

dhr. D. DE BRUYN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. I. VERLOOY,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

I. VERLOOY

D. DE BRUYN